

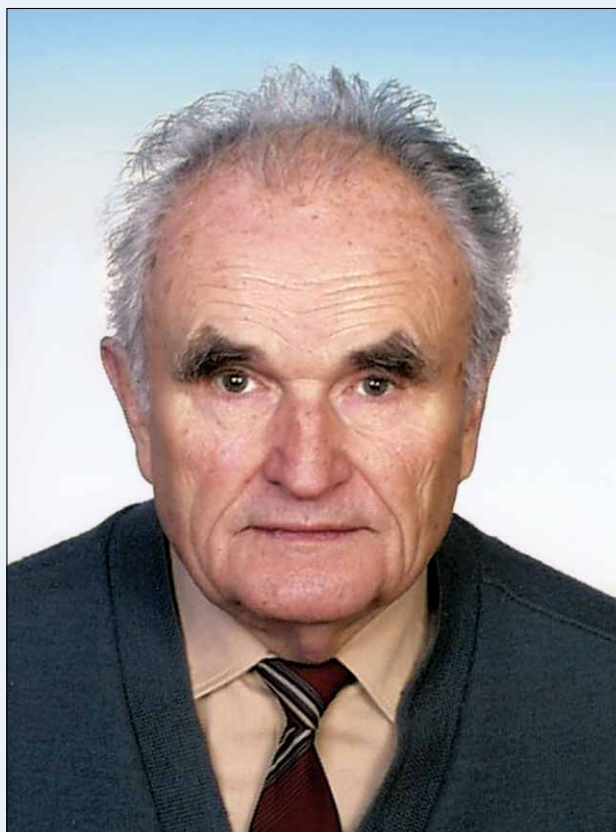
Zemřel Miroslav Disman

Řady cukrovnických odborníků opustil na sklonku loňského roku další z nich – Miroslav Disman, jehož jméno je celoživotně spjato se středními Čechami, zejména pak s Kutnohorskem.

Miroslav Disman se narodil 1. října 1931. Jeho otec Jaroslav byl tehdy technickým adjunktem cukrovaru ve Vrdech u Čáslavi. Prostředí a zázemí rodiny prakticky rozhodlo o budoucím synově povolání. Po obecné škole nastoupil na reálné gymnázium do Čáslavi, kde odmaturoval v roce 1950 a na sklonku léta téhož roku nastoupil jako chemik do cukrovaru. Při zaměstnání pak absolvoval abiturientský kurs při Vyšší průmyslové škole v Praze v Betlémské ulici, protože cesta na vysokou školu mu byla zapovězena. Později pak ještě zvládnul resortní studium potravinářské technologie.

Nástup totalitní moci naplno zasáhl i do rodiny Dismanových. Otec Jaroslav byl již jako přesluhující ředitel vykonstruovaně obviněn a nakonec odsouzen a zavřen. Miroslav musel v kritické rodinné situaci nastoupit v listopadu 1952 službu u pomocných technických praporů. Nakonec se šťestím se již po dvou letech vrátil domů a mohl nastoupit zpět do laboratoře cukrovaru ve Vrdech. Současně v kampaních na nočních směnách pracoval v provozu surovarny jako technik, energetik a vedoucí dopravy. Rok 1958 znamenal změnu místa – do Přelouče. Avšak již za rok se Miroslav Disman vrátil do Vrdů na pozici prvního technika a krátce na to, od roku 1963, se stal vedoucím výroby. Přirozeným intelektem, lidsky vlídným, ale pracovně přísným přístupem hlavně k sobě a také ke spoluzaměstnancům, rostoucími zkušenostmi a výsledky práce postupně získával autoritu i u vedení cukrovaru a nadřízeného podniku v Kolíně.

Logickým pokračováním Dismanovy kariéry bylo jeho jmenování do funkce ředitele cukrovaru v roce 1976. Následně na sklonku léta 1980 byl jmenován výrobním náměstkem řídicího národního podniku – Kolínské cukrovarny. Tam působil až do konce roku 1991, kdy odešel do důchodu, nikoliv na odpočinek. Plný energie pak jako kampaňový technik a dělník pomáhal ve Vrdech, již v rámci privatizované společnosti, všude v provozu, kde bylo zapotřebí. Potkat někdejšího ředitele cukrovaru a náměstka podniku v pracovním oděvu třeba u nádrže na melasu bylo zcela normální. Současně byl asistentem ředitele pro výrobu, energetiku, bezpečnost práce atd. S úpadkem vlastníka a zastavením provozu cukrovaru, kde strávil většinu svého života, se vnitřně nesmířil. Svědčilo o tom to, že byl mezi prvními pomocníky při znovuzprovoznění v roce 2000. Celkem na pět desítek kampaní

je jasným dokladem jeho celoživotní věrnosti nejenom k jedné významné české profesi, ale i k jednomu místu, cukrovaru ve Vrdech.

Miroslav Disman byl profesionálem, práci v cukrovarech se věnoval plně s nasazením všech znalostí a času, a to v dlouhém období řízeného života a hospodářství, které těžce dolehlo i na cukrovnictví. Byl přísným šéfem, ve vedoucích funkcích však zůstal člověkem s mnoha zásadami, které tehdy nebyly běžné. Činorodým člověkem byl Miroslav Disman i mimo práci, plně se věnoval rodině, volné chvíle vyplňoval zejména turistikou. V osobním styku jsem v něm poznal velmi slušného a rozvážného člověka, také však pamětníka a vypravěče o lidech a cukrovarech, se kterými přišel do styku; humor při těchto setkáních byl samozřejmostí. Nelze než tyto řádky uzavřít slovy, že na takovou osobnost se zapomenout nedá.

Daniel Froněk

Heinrici H. Operace v síle z hlediska procesního inženýrství a jejich vliv na statiku síla (*Verfahrenstechnische Gesichtspunkte im Silobetrieb und ihre Rückwirkungen auf die Silostatik*)

Klíčovým bodem k zajištění bezproblémových provozních operací v síle je průtokový profil síla. Hmotnostní průtok cukru silem

bez vytváření mrtvých zón částečně usnadňuje provozní operace, zabraňuje vytváření mostů a segregaci krystalů cukru. Hmotnostní průtok cukru silem je podstatně ovlivněn geometrií násypky a silami tření sypkého cukru ke stěnám násypky. Výchozím bodem k inženýrskému řešení uspořádání síla a statickým výpočtům jsou kompletní data o sypkém cukru.

Zuckerind. / Sugar Ind., 140, 2015, č. 1, s. 44–47.

Kadlec